

Arrest

nr. 320 095 van 15 januari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STYNEN
Diksmuidestraat 2
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 30 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STYNEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2024 diende verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende.

Op 11 september 2024 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 05.03.2024 werd ingediend door: Naam : Z., M., Nationaliteit: Slowakije, Geboortedatum : (...)1981,

Geboorteplaats (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

Betrokkene diende op 05.03.2024 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werkzoekende (artikel 40 § 4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legt betrokkene het volgende voor: een aanvraag tot medisch/ psychologisch advies van de VDAB, een ontslagbrief van het A.S.Z. ziekenhuis in Aalst, een afsprakenoverzicht van de afdeling cardiologie van het A.S.Z. ziekenhuis, een brief van de huisarts omtrent de algemene gezondheidstoestand van betrokkene en een reeks sollicitatiebewijzen.

Om aanspraak te maken op het verblijfsrecht als werkzoekende, dient betrokkene overeenkomstig artikel 50 §2, 3° van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, ten eerste aan te tonen dat hij is ingeschreven bij de VDAB of dat hij heeft gesolliciteerd, en ten tweede dient hij bewijs te leveren dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Uit de ingediende bewijsstukken blijkt dat betrokkene aan de eerste voorwaarde heeft voldaan. Echter, betrokkene heeft geen bewijs overgelegd waaruit blijkt dat er een reële kans op tewerkstelling bestaat. Het voorleggen van enkele sollicitatiebewijzen bij verschillende uitzendkantoren vormt geen garantie op daadwerkelijke tewerkstelling. Er kan immers niet vastgesteld worden dat deze sollicitaties bij de uitzendkantoren tot een werkbeloofte of tewerkstelling heeft geleid.

Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wenst betrokkene aan te tonen dat hij gezondheidsproblemen heeft en niet in staat is om fysiek zware of belastende arbeid uit te voeren. Echter dient in dit verband opgemerkt te worden dat de Belgische arbeidsmarkt immers niet uitsluitend uit fysiek belastende functies bestaat en er weldegelijk aangepaste tewerkstelling beschikbaar is. Nergens uit het dossier kan echter blijken dat betrokkene actief naar passende tewerkstelling op zoek is gegaan. Gelet de intussen langdurige aanwezigheid van betrokkene op het Belgische grondgebied, mag er toch verwacht worden dat hij aantoonde welke inspanningen hij heeft geleverd om zijn kansen op de arbeidsmarkt te verhogen en een gepaste job te vinden.

Verder blijkt uit eigen gevoerd onderzoek (zie gegevens in het dossier) dat betrokkene, sinds zijn aanwezigheid, nog geen enkele dag tewerkstelling in België heeft kunnen bekomen, zelfs niet op proef of in interim verband. Het is dan ook niet duidelijk of betrokkene over uitgesproken vaardigheden, kwalificaties of specifieke werkervaring beschikt die afgestemd zijn op de Belgische arbeidsmarkt. Bewijzen hiervan werden er alleszins niet voorgelegd.

Verder dient er opgemerkt te worden dat de voorgelegde bewijzen m.b.t. gezondheidstoestand en beperkte arbeidsgeschiktheid niet zonder meer recht op verblijf kunnen geven. De mogelijkheid om op deze basis het verblijfsrecht te bekomen wordt niet voorzien in art. 40 §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden actief op zoek is naar een job die binnen zijn mogelijkheden valt. In het dossier zijn er inzake geen overtuigende elementen terug te vinden die een dergelijke reële kans op tewerkstelling aantonen. Het is ook niet duidelijk of betrokkene over een diploma, specifieke vaardigheden, kwalificaties of bepaalde werkervaring beschikt om snel aan de slag te kunnen in België.

Bij gebrek aan informatie betreffende zijn actieve zoektocht naar een job, diploma's, specifieke vaardigheden, vroegere werkervaring, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en reële kans op tewerkstelling aantonen, maakt betrokkene op geen enkele wijze aannemelijk dat er binnenkort verandering zal komen in zijn situatie van werkloosheid.

Gelet de elementen en vaststellingen moet dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden om het verblijfsrecht als werkzoekende (art. 40 §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980) te bekomen.

Een verblijfsrecht, van meer dan drie maanden, kan aan betrokkene bijgevolg niet worden toegekend.

Verder kan uit het dossier de aanwezigheid van feiten met betrekking op de openbare orde blijken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de aanvraag als werkzoekende cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is,

wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De Dienst Vreemdelingen zaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingen zaken dus niet om bij de indiening van een eventuele nieuwe verblijfsaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot elk onderzoek of elke analyse die zij nodig acht. Het is dus mogelijk dat het verblijfsrecht bij een eventuele nieuwe aanvraag geweigerd worden op basis van redenen van openbare orde en nationale veiligheid (art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980).

Er wordt in artikel 42 §1, alinea 1 van de wet van 15.12.1980 voorzien dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden die zich in de voorwaarden bevinden.

Deze termijn kan echter geen toepassing vinden indien de betrokkene niet aan noodzakelijke voorwaarden voldoet, in het kader van de ingediende aanvraag.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan, dat hij als volgt uiteenzet:

"A. Eerste middel:

schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

Toelichting:

Verzoeker diende een verzoek in cfr. Art. 40 §4 eerste lid Vreemdelingenwet:

Art. 40. § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Verzoeker heeft heel wat stavingsstukken bijgebracht om te bewijzen dat hij wel degelijk werk zoekt. Dit wordt ook zo bevestigd in de beslissing van DVZ.

In het vreemdelingenbesluit art. 50 §2 staat dat hij volgende documenten moest overmaken:

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

3°werkzoekende :

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven;

en b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

DVZ stelt in haar beslissing dat verzoeker aan punt a) heeft voldaan, nl. bewijzen dat hij heeft gesolliciteerd en zich heeft ingeschreven bij vdab.

Aan punt b) zou echter niet zijn voldaan, nl. het bewijzen van een reële kans om te werken.

Het geval van verzoeker is echter een uitzonderlijk geval. Zoals zijn dokter attesteert kan verzoeker onmogelijk fysiek werk doen; (zie stuk 4) Dat betekent dat hij op zoek moet naar een job waar hij fysiek niet belast wordt, jobs waar vaak wordt gevraagd om Nederlands te kunnen. Dit wil zeggen dat de zoektocht van verzoeker, buiten zijn wil om, moeilijker is en zal zijn dan bij iemand zonder gezondheidsproblemen.

Met deze individuele situatie van verzoeker wordt in de beslissing evenwel geen rekening gehouden. Hierover wordt in de beslissing met geen woord over gerept.

Echter zal de zoektocht naar aangepast werk langer duren. Daarenboven bewijst verzoeker ook dat dit enkel zijn schuld is. Gezien zijn gezondheidsproblemen heeft de vdab hem niet willen helpen in zijn zoektocht naar werk; Dit terwijl de vdab toch ook als taak heeft om mensen te begeleiden naar werk, zelfs al is dit aangepast werk. Dat hij wordt in de steek gelaten door de Vlaamse instanties terwijl hij wel degelijk hulp heeft gevraagd, kan hem niet worden verweten. (stuk 5)

Verzoeker kan wel sollicitatiebewijzen (stuk 6) en een loonfiche uit Nederland voorleggen, waaruit zijn bereidheid tot werken en zijn werkervaring blijkt. (stuk 7)

Deze motivering is dus onvolledig, waardoor de rechtvaardiging niet als afdoende kan worden beschouwd en DVZ faalt in zijn motiveringsplicht.

Overigens is de motivering van DVZ ontoereikend; er werd geen enkele rekening gehouden met het belang van de kinderen. Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig hiernaar te verwijzen, ondanks de gewichtige impact op het verblijfsstatuut van verzoekende partij.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan, dat hij als volgt uiteenzet:

“B. Tweede middel:

schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk informatie heeft betreffende de gezondheidstoestand en de gezinssamenstelling van verzoeker

Dat DVZ toch beslist een verblijf van meer dan drie maanden te weigeren aan verzoeker

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, nu de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met deze bijkomende elementen

Toelichting:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

DVZ heeft nooit enige vraag tot verduidelijking gericht aan verzoekende partij.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een weigering van verblijf zijn besloten, aangezien het belang van de kinderen steeds voorop moet staan.

Bovendien is het zo dat de referentiepersoon door ernstige gezondheidsproblemen aangepast werk dient te vinden. Gezien zijn op heden beperkte kennis van het Nederlands is dat niet eenvoudig, en zal dit meer tijd kosten dan de 6 maanden die men hem geeft. Mijnheer bevindt zich in deze situatie buiten zijn wil om, en

doet er alles aan om tegemoet te komen aan de voorwaarden, zelfs terwijl hij niet wordt geholpen door vdab.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot een weigering van verblijf zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”

3.3. Wegens hun onderlinge samenhang worden het eerste en tweede middel samen besproken.

3.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40 § 4, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker geen bewijs heeft overgelegd waaruit blijkt dat er een reële kans op tewerkstelling bestaat. Hier wordt verder in de bestreden beslissing uitvoerig op ingegaan.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmiddelen waarover hij in rechte beschikt.

Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de voormelde beginselen van openbaar bestuur, dient te worden beoordeeld in het licht van artikel 40 § 4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd. Voormelde bepaling luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

(...)”.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker is ingeschreven bij de VDAB of dat hij gesolliciteerd heeft. Wél wordt betwist dat er in het geval van verzoeker een reële kans op tewerkstelling bestaat.

Verzoeker brengt hier tegenin dat hij onmogelijk fysiek werk kan doen, dat hij aangepast werk dient te vinden door ernstige gezondheidsproblemen en dat dit gezien zijn op heden beperkte kennis van het Nederlands niet eenvoudig is. Volgens verzoeker wordt hiermee in de bestreden beslissing geen rekening gehouden.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder wel degelijk gemotiveerd heeft omtrent verzoekers gezondheidsproblemen. Zo wordt gemotiveerd dat de Belgische arbeidsmarkt niet uitsluitend uit fysiek belastende functies bestaat, dat er weldegelijk aangepaste tewerkstelling beschikbaar is en dat nergens uit het dossier kan blijken dat verzoeker actief naar passende tewerkstelling op zoek is gegaan. Verder wordt erop gewezen dat verzoeker sinds zijn aanwezigheid nog geen enkele dag tewerkstelling in België heeft kunnen bekomen, zelfs niet op proef of in interim verband, en dat het dan ook niet duidelijk is of verzoeker over uitgesproken vaardigheden, kwalificaties of specifieke werkervaring beschikt die afgestemd zijn op de Belgische arbeidsmarkt.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker heeft verklaard reeds sinds 2020 in België te verblijven. Eveneens blijkt uit dit nazicht dat, zoals gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, verzoeker bij zijn aanvraag geen bewijsstukken heeft voorgelegd die blijken geven van een actieve zoektocht naar een job, diploma's, specifieke vaardigheden, vroegere werkervaring, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en reële kans op tewerkstelling aantonen. Hierop gelet was het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van verweerder om te besluiten dat verzoeker geen reële kans op tewerkstelling aantoont.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een loonfiche uit Nederland blijkt geenszins dat dit stuk reeds bij de aanvraag werd voorgelegd. Hij kan dit stuk niet voor het eerst in onderhavig verzoekschrift opwerpen om de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen, als gebrekkig te bevinden of als kennelijk onredelijk aan te stippen.

Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met het belang van de kinderen. Hij laat echter na concreet te verduidelijken waaruit het belang van de kinderen *in casu* bestaat en op welke wijze de bestreden beslissing, die geen verwijderingsmaatregel bevat, het belang van zijn kinderen schaadt. Verzoeker maakt een schending van het belang van de kinderen niet aannemelijk.

Waar verzoeker aanvoert dat de verweerder de mogelijkheid heeft bijkomende informatie te verzoeken en hij de verweerder verwijt nooit enige vraag tot verduidelijking gericht te hebben aan verzoeker, wijst de Raad erop dat het eerst en vooral aan de verzoeker toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van zijn aanvraag tot verklaring van inschrijving als werkzoekende. De bewijslast in het kader van een verblijfsaanvraag ligt in de eerste plaats bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Deze verplichting kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt.

De middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT